



תת"ע 7987/12-18 - מדינת ישראל נגד אמנון מלמד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7987-12-18 מדינת ישראל נ' מלמד

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה (המשיבה):
נגד
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ויכמן

הנאשם (המבקש):
אמנון מלמד

החלטה

בפני בקשה להטלת הוצאות ההגנה בתיק זה, על המשיבה, מכוח הסמכות הקבועה בסעיף 80 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).

הרקע העובדתי

ביום 29.7.11, נערכה כנגד המבקש הודעת תשלום קנס, בגין עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, שעניינה, אחיזה/שימוש בטלפון נייד.

המבקש הגיש בקשה להישפט והתיק נקבע להקראה ליום 20.12.18.



במועד זה, התייצב המבקש בבית המשפט וכפר במיוחס לו בכתב האישום, כאשר לגרסתו: " בשום אופן לא נכון, יש לי תצהיר של הנוסע שישב לידי . הטלפון הנייד שלי היה בתוך מתקן הקפה, סגור ומסוגר. לא אחזתי ולא דיברתי ולא נגעתי ולא ראיתי אותו אפילו. הוא היה בתוך מתקן הקפה עם שני המכסים. אני מבקש לזמן את העד גד לסרי מרח', חולון, זו כנראה הכתובת שבה הוא עובד".

התיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 10.2.19 ובמועד זה, העידו השוטר, עורך הדו"ח, הנאשם ועד ההגנה מטעמו ובתום הדיון, הוריתי על זיכוי של המבקש מהמיוחס לו בכתב האישום והמצאת נימוקי הזכוי לצדדים תוך 30 יום.

יודגש, כי מטעם המאשימה, אמור היה להעיד עד נוסף, אך זה לא התייצב בשעה שנקבעה לתחילת הדיון והמבקש, בצדק, לא הסכים להמתין לו חצי שעה נוספת.

לטענת בהמבקש, נוכח הזיכוי והעודה כי נדרש לשלם לעד ההגנה הוצאות בגין התייצבותו לדיון, יש לחייב את המשיבה בהוצאותיו, לרבות חניה וצילום התיק.

לטענת המשיבה, אין מקום להטיל עליה הוצאות, שכן הבקשה אינה עומדת בתנאים שנקבעו בסעיף 80 לעיל והזיכוי היה מחמת הספק.

דין והכרעה

ברע"פ 4121/09, שניא נ' מדינת ישראל, סקר בית המשפט העליון את ההלכה הנוהגת באשר להטלת הוצאות הגנת נאשם על המדינה, בהקשר להליך בבית המשפט לתעבורה וקבע כך:

"מנוסח סעיף 80 לחוק העונשין עולות שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדיון לזכות בפיצוי. העילה האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמתו של הנאשם, ואילו השניה עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ... אולם חשוב להדגיש כי "גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט 'רשאי (...)' לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מאסרו או מעצרו". סעיף זה הוא אתר של איזון בין שיקולים נוגדים. מחד יש להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בקניינו של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגיל בעלויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית ביכולת ההשתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו. מאידך, יש להביא בכלל חשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק. לציבור בכללותו יש אינטרס משמעותי כי גורמי אכיפת החוק יעשו את מלאכתם נאמנה ללא חשש, למען שמירתה של מדינת ישראל כמדינת חוק".

בית המשפט העליון קבע כי: "העילה "לא היה יסוד להאשמה" היא עילה מתוחמת צרה ודווקנית ביותר. הטוען לקיומה של עילה זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדיון ולא די בחוסר סבירות



סתם .. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות, ולכן התערבותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשויות התביעה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד, ותתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני".

במקרה שבנדון, לא מצאתי "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" ברישום הדו"ח למבקש, גם לאחר זיכוי של המבקש וגם אם ייתכן והעד טעה לחשוב, כי המבקש הוא שאחז בטלפון הנייד.

באשר לעילה השנייה בדבר "נסיבות אחרות המצדיקות" פיצוי, קבע בית המשפט העליון בפס"ד שגיא, כי היא: "מתאפיינת בעמימות שנועדה להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב האם יש מקום להעניק פיצוי לנאשם שזוכה... ישנם שלושה סוגים של נסיבות: נסיבות שעניינן הליכי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותיו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצוניות למשפט)".

עוד אמר בית המשפט העליון בעניין שגיא: "בסיכומי של דבר, חשוב לחזור ולהדגיש כי סעיף 80 נוקט בנוסח כי בית המשפט "רשאי" לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו. המילה רשאי איננה בגדר סרח עודף מילולי מיותר, היא באה לסייג ולהקנות לבית המשפט שיקול דעת בגדרי סעיף 80, בו שיקולים רבים מתחרים על הבכורה, ולמתן הפיצוי יכולות להיות השלכות רחב שיש להביא בכלל חשבון".

בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נגד מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון, לסוגיית פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה ובפרט ביחס לעבירות תעבורה מסוג ברירת משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה...זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפזו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפטו".

מכל האמור לעיל, לא מצאתי בנסיבות המקרה כל עילה המצדיקה פיצוי המבקש בגין ההליך שהתנהל בפני.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ט, 30 מאי 2019, בהעדר

עמוד 3



הצדדים.